Ч. 40. Чернівці, четвер дня 18. (30.) мая 1895. Рочник XI.

БУКОВИНА

Передплата
на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
„ чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. Головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Відповідь десператам.

Львівский товариш „Галичанина“ — відколи поклав собі за ціль воювати против „нового курсу“ — мав уже час запрезентувати ся публиці зі всіх боків та й зевно не завів і найоптимістичнійших надій, які на него покладали всі ті, що бажають, аби в роботі народній не було ясної провідної думки! Послідним, ярким доказом баламутства „Дѣла“ — то єсть відповідь „Буковині“.

Становище „Буковини“ супротив опозициї ми зазначили недвозначно словами в ч. 32. „Ваги добре зорґанізованої опозицийної партиї народовскої ми не перечили і не перечимо, противно ми признаємо навіть потребу єї, лише мусить та партия бути справді сильна і зорґанізована і мусить свої жаданя підперати далеко ліпшими арґументами, ніж їх подає народовска партия опозицийна. В інтересї опозицийної партиї було-б дбати про свою самостійність і не глядати собі союзників поміж людьми, котрі в найголовнійших, основних принципах розходять ся з нею“. Сими словами сказали ми, чого бажаємо від такої партиї, а заразом при ріжних нагодах виказали ми, що наша опозицийна партия не зорґанізована, арґументи єї слабі, а ґрунт, на котрім стоїть, ще слабший. Також остерігали ми єї, щоб не лучила ся з москвофілами, бо то й єї ослабить і справу народну забагнить знов на довгі літа.

„Дѣло“, орґан нашої опозициї, котре само доказувало неміч своєї партиї, котре само на собі дуже добре пізнає ту неміч, те „Дѣло“, котрого неконсеквенция в пословицю війшла, а вічно неясне становище зашкодило тяжко руській справі, котрому ми й тепер доказуємо, що люди єго партиї покидають ся навіть своїм проводирем п. Романчуком, котрому будь-що-будь ніхто не закидає злої волї, — те „Дѣло“ ставить ся на високе становище народного, независимого, сильного командира і мече на всїх тих, що єму не йдуть під лад, зневажливі слова та на перекір своїм принципам ставить висше неплатних москвофілів від своїх людий, що мають одну з „Дѣломъ“ ціль і лише на теперішну єго тактику не годять ся! В безмежній своїй заїлости оно сьміє закидати „Буковині“ підлість, на доказ котрої не подає ні одного розумного слова, хиба сю видумку, що будьто би ми годимо ся на гнет польский в Галичині.

Наше становище супротив Поляків ми пояснили вже також. Кривд заподіяних нам Поляками, ми ніколи не замовчували і не замовчимо, але нашим ідеалом не була і не єсть вічна драча з сусїдами, з котрими щодня сходимо ся і жиємо, бо знаємо, що в борбі з другою народностию провідною думкою не повинна бути ненависть, але людяність, а результатом такої борби не повинно бути знївечене противника, тілько надане єму рівних прав. Такої провідної думки держимось в борбі з другими народами і такої думки жадаємо від других в борбі з нами. Ми не забуваємо опертого на психольоґії висновку, що коли-б ми були на становищи Поляків, а они на нашім, то хто знає, чи ми не обходились би з ними так само, як они тепер з нами і чи на оборону своїх прав не подавали-б ми таких самих арґументів, які подають тепер Поляки в борбі з нами? Сего обяву психольоґічного не треба ніколи забувати при осуді сильнійшого народу. Там, де Поляки вкорочують і схотять вкоротити наші права народні, там стрінуть ся они також і з нашим протестом, але протест сей не буде голосом ненависти і дитячої, слабосильної заїлости, тілько буде осторогою і рішучим упімнением о приналежні нам права. В сім зглядї, як і в кождім иньшім, ніхто не має права нам замкнути уста — і підозріня, що будьто би ми мусимо мовчати про гнет польский, не мають найменьшої підстави. Коли-б так було, то ми мусїли би мовчати і про гнет волоский, бо Волохи грають подібну ролю в Буковині, як Поляки в Галичині. А ми-ж не мовчимо!

Вічне нарікане на гнет польский, а рівночасна крайна байдужність до громадскої роботи, якої й само „Дѣло“ не перечить, — се найлучший спосіб доводити нарід до десперациї, котра — як звістно — єсть також матерю нашого москвофільства. Ширючи таку десперацию поміж руским народом, „Дѣло“ стає духовим союзником „Галичанина“ і помагає ширеню москвофільства. Ставити собі ширене десперациї в заслугу може тілько „Дѣло“ і ми єму такої заслуги не завидуємо.

На оправдане всїляких коншахтів народовців з москвофілами „Дѣло“ виводить против нас нову теорию, котрою думає пересьвідчити нас і своїх читачів. „Ми маємо, каже, двояких москвофілів: платних і неплатних. Платних ми не поборемо, доки держава российска буде їх потребувати у нас для своїх цілий, а неплатних можемо ми народовці нап евно(?) приєднати для справи народної лише з ходом часу честною і орґанічною роботою для свого народу і для своєї національности“. Такі слова, то очивидне самодурство. Неплатних москвофілів „з ходом часу“ і без опозициї не стане, бо вимруть, але поки они живі, то з поміж них сїмдесять кількох неплатних москвофілів-сьвященників і кількадесять иньших сьвітских підпишуть відозву комітету, вимірену також против народовского комітету; а сотки иньших неплатних москвофілів будуть удержувати свої товариства, часописи і т. п., будуть ширити думку, що наша найсьвятїйша народна справа — то інтриґа польска; будуть не принимати народовців до „Народного Дому“ у Львові; будуть уживати народних гроший на ширене противнародних ідей і т. д. і т. д., а ми маємо за той час мовчати і ждати, заким они станугь народовцями.

Довго прийшлось би ждати...

Цїлі літа гіркого досьвіду не навчили наших опозиционїстів нїчого. „Дѣло“ від початку свого заснованя кілька разів брало ся зискувати неплатних москвофілів для народної ідеї, кілька разів розчаровувало ся і знов навертало ся — і так без кінця. Пожиємо, то й діждемо ся, що „Дѣло“ стратить знов віру і в неплатних москвофілів.

Впрочім чи они платні чи неплатні, коли они не бажають самостійного житя свого народу, то они ренеґати і вороги народу. Хто нарікає на гнет польский, а заразом годить ся на гнет московский, той не може бути союзником ніякого щирого народовця, анї опозиционїста, анї опортунїста. Справу сю треба вже раз ставити ясно.

Полїтика (яку „Буковина“ заступає) на думку „Дѣла“ несимпатична (sic!), просто противна всему народови рускому, бо се полїтика рабска, крайно негідна такого народу свободолюбного і покривдженого, як наш... Хто-ж се „рабство новокурсне“ розпочав? — Сам „Народ“ констатує, що Барвіньский пішов лише консеквентно по дорозї витиченій Романчуком, отже відкритий д-ром Олесницким новий курс, а „Дѣломъ“ новокурсне рабство, се нїчо нове і відмінне, лише нова ера і новоерске рабство „Дѣла“ та Романчука, котрого тепер они

без потреби соромлять ся... Сам радикальний „Народ“ признає, що з того часу, як настали нова ера і новий курс, побіда україньства (живої народної мови) над рутенщиною і москвофільством є вже фактом довершеним і тут треба признати також Барвіньскому правдиву заслугу, бо се річ для нашої суспільности без сумніву дуже хосенна.“

„Ми зовсім не потребуємо жалувати — каже дальше „Народ“ — що допотопне дяківске рутенство і запродане, здеморалізоване москвофільство з кождим днем упадає, бо рутенці і москвофіли в самім ділі ще гірші сервілісти і реакціонери, як Барвіньский, а коли тепер удають опозиціоністів, а часом навіть поступовців, то роблять се тілько з досади, що „фонетика“ перемогла „язичіє“ та що Барвіньский з'єднав собі у вельможних і ексцеленцiй тую ласку, котрою давнійше тїшили ся рутеньскі та кацапскі менери. І було би правдивим нещастєм для нашої суспільности, як би ролю Барвіньского відгравав такий Антоневич або Шараневич, а се в принципі не було не можливе.“

Сам „Народ“ хоч також зі своїх причин не годить ся на політику нового курсу, признає на иньшім місци, що центральне правительство инакше тепер стало дивити ся на справу руску і каже в ч. 8 з сего року: „То певне, що „нова ера“ вийшла з як найкрасших намірів австрийского правительства, помогти тримілїонному населеню рускому Галичини в его непросьвітній доли, народови, котрий далеко розсїв ся поза границями держави і не повинен бути байдужий для австрийского правительства“. Отже й радикали зміркували, який вітер повіяв, а опозиціоністи наші бачать все ще у правительстві свого ворога. „Народ“ приписує невдагу нової ери шовіністам Полякам, а ми, коли може бути бесїда про якусь невдачу, приписали-б її в значній мірі нетерпеливости, невирозумілости і байдужности рускій. Нарід, над упадком котрого „працювали“ свої й не свої люди кількадесять літ, не піддвигне ся за два-три роки так, щоб з ним сусіди мусїли числити ся.

Так отже й радикали не перечать заслуг нової ери і нового курсу і бачать добре, звідки ті обяви взяли ся, лише „Дѣло“, що колись так завзято боронило нової ери і новоерского рабства, прийшло тепер до думки, що свободолюбивий нарід руский тратить на політиці нового курсу і що правительство має на меті знищити нарід руский посередно через Поляків! Лише „Дѣло“ додумалось, що найвисшою мудростию політичною єсть опозиция просто для опозиції. Зве оно „Буковину“ орґаном коаліцийним, отже видко, що себе вважає орґаном антикоаліцийним і в тім, що оно антикоаліцийне, бачить свою велику заслугу. Значить, „Дѣло“ думає, що коли коаліция упаде, тоді нараз опозиция руска стане правительственним чинником і нарід аж тоді буде щасливий! О блаженні віруючі! Їм здає ся, що будуть мати вплив на уґруповане сторонництв будучого парляменту!... Упаде ся коаліция, настане подібна иньша, і то чи при помочи чи без помочи руских послів, а наші посли в раді державній ще довгі часи мусять ждати, заким з опозиції їх будуть робити собі що другі сторонництва.

І в обороні опозицийної немочи „Дѣло“ своїми теориями про неплатних москвофілів готово навіть піддержувати дальше наше рутенство та москвофільство, бо само будучи десператом признає рацію бити всім иньшим десператом. Та мимо того, хоч такі гріхи бачимо за орґаном опозиціоністів, ми не важились би против него ужити слова „підлий“, як се вчинив безпідставно він, воюючи з нами. Ту вже видко або страх о істноване, або ... за горячу кров, коли не маємо назвати річи по імени.

Вкінци ще звернемо увагу на характеристичну замітку „Дѣла.“ Зве „Буковину“ посестрою „Народної часописи“ і думає за приводом „Галичанина“, що тим плитким дотепом нам дошкулить і щось до річи скаже. Отже ми скажемо, що таке ставлене „Буковини“ побіч урядової „Народної часописи“ не приносить нам ніякої нечести; противно ми раді би, щоб у своїм крузї діланя могли справді так прислужити ся рускому народови, як се у своїм крузї діланя прислужила ся народови урядова „Народна часопись.“ Ставлене се сьвідчить наглядно, як покровителї опозиції за деревом лїса не бачать та яка велика у них короткозорість. І самому „Дѣлу“ не можемо нічого більше бажати, тілько того, щоб мало змогу використати свою независимість в хосен народу так, як „Народна часопись“ використує свою зависимість для свого народу!

Але хто десперат, той скрізь бачить тілько саму кривду і зло!

Иньші часи.

Иньші і, скажемо, лучші часи настають помалу для Русинів в Буковинї. Наша національна ідея починає звільна вибивати ся на верх, а кертична робота буковиньских москвофілів тратить щораз більше ґрунт. Вже й ті сфери, що перше чи то з несьвідомости, чи нарочно підпирали ворогів народу руского, тепер спізнали ся на їх роботї, і стараюь ся поправити заподіяні буковиньским Русинам кривди.

Не стало бл. п. митрополита Андрієвича, покровителя буковиньских москвофілів, і вже тепер не мають они на Буковині сильного захисту. Зміркував се головний менер буковиньских москвофілів, Купчанко, і щоб не йти против загальної опінії, сам написав правду про свого бувшого добродія-митрополита, що він шкодив рускому народови, а щоби найти собі знов який ґрунт для дальшої кертичної своєї роботи, хотів на 21. мая скликати віче до Бергомету над Прутом. (О тім писали ми в 30-тім числї). Та от нараз з православної митрополичої консисторії, звідки за часів бл. п. митрополита Андрієвича виходили благословеня для Купчанківскої роботи, вийшло перед згаданим вічем остережене, адресоване до кількох православних москвофілів-сьвящеників, щоби не важили ся брати участь у вічу Купчанка. Зачувши се, Купчанко анї не показав ся на Буковину; віче не відбуло ся, а котрийсь зі сьвящеників з мести на теперішного адміністратора буковиньскої діецезиї, архимандрита Чуперковича, що розіслав таке остороженє, післав се письмо до Parlamentär-а, звідки ми дізнаємо ся, який его зміст. Письмо се звучить так:

Ч. 42 през.

До Високопреподобного Отця

. . . .

в . . . . . .

Висока ц. к. президия краєва подала нам дня 8. мая 1895, ч. 1704 през. до відомости, що знаний панславістичний аґітатор Григорій Купчанко наміряє приїхати на Буковину около 20. с. м., щоби дня 21. с. м. взяти участь в празнику в его родиннім селї Бергометї над Прутом і при сїй нагоді розпочати політичну акцию зі взгляду на надходячі вибори до ради державної і сойму краєвого. В сїй цїли вислав К. друкований лист до своїх прихильників на Буковинї, між котрими на жаль є й православні сьвященики, і запросив їх до участи в приватній нарадї в Бергометї над Прутом, а долучив еще і просьбу, щоби они привели з собою селян яко заступників громад. Коли перед трома роками К. приїздив в ту саму пору на Буковину, его приняли на стациї в Лужанах селяни з Бергомету, Реваківців, Лужан, Дубівців, Старих і Нових Мамаївців, Стрілецкого Кута, Ревни і иньших сіл, а також численно зібране прав. духовеньство кіцманецкого і черновецкого повіту, і відпровадили бандерією его до Бергомету. Цїлею тодїшної его подорожи було скликане православного „руского“ віча і засноване товариств; в нарадах над тими справами взяли окрім К. участь ще і шість православних сьвящеників, між котрими знаходить ся й ваше імя.

Мабуть не потрібно Вашому Високопреподобію пояснити, як дуже участь православних сьвящеників в змаганях такого К. може компромітувати не лише ті особи, але взагалї православну церкву на Буковинї і в цїлій Австриї, то є: викликати підозрінє о непатріотичні, противдержавні стремлїня.

А що льояльність православного духовеньства сеї диєцезиї, винявши випадок Купчанківский, доси, як звістно, є без змази, так що на патріотичне і льояльне пересьвідчене его нїколи не могла й найслабша тїнь невідповідного поведеня впасти, і що я маю причину бути переконаним, що згадану участь в політичній акциї Купчанка перед трома роками треба приписати лише збаламученим переконаням тілько шістьох сьвящеників, котрі в тїй акциї добачали не панславістичні аґітациї, а, як сюди донесено, лише законами призволене підпиранє интересів православної церкви і „руского“ православного населеня сеї диєцезиї, — то я помимо того мушу Ваше Високопреподобіє зробити уважним, що Купчанко на міродайнім місци знаний справдї яко панславістичний аґітатор і що длятого після мого переконаня незгідно є з становиском сьвященика, приставати до таких людий, і що я не можу згодити ся на те, щоби через евентуальну, всякий здоровий політичний змисл виключаючу участь сьвященика в аспірациях того аґітатора хоч би й трохи оскорблено льояльне, жадним сумнївам не підлягаюче, державі прихильне успособлене буковиньского православного духовеньства і щоби сьвяту православну церкву, котра стоїть над всякими сьвітскими стремлїнями, втягати в такі річи.

Ваше Високопреподобіє одержують длятого найострійший наказ, не брати нїяким чином участи в сходинах Купчанком аранжованих, який би характер они не мали, і своїх парохіян повздержати відповідною наукою від всяких зносин з ним, бо в иньшім разї почую ся спонуканим, всяку участь сьвященика в евентуальних акциях для піддержуваня стремлїнь того аґітатора уважати без виїмки за тяжку провину.

Від президиї буковиньскої православної консисториї

адміністратор диєцезальний
А. Чуперкович в. р.

Чернівцї, дня 29. квітня (11. мая) 1895. р.

Як бачимо з сего письма, гр. прав. буковиньска консистория поступила собі в тім випадку згідно зі своїм високим післанництвом, що ми підносимо з всяким признанєм для теперішного адміністратора впрп. архимандрита Чуперковича. Православне духовеньство в Буковинї не сьміє бути податливим орудем москвофіль-

ских аґітаторів, лише, працюючи чи то для руского чи для волоского народу, повинно дбати о спасене душ, поручених їх опіцї, до чого потрібно пошанованя прав сего народу, для котрого служить ся. Сю заборону прав. консисториї вважаємо відрадним зворотом до лучшого, а именно до признаня змагань народно-руских, і ми певні, що сей обяв щиро врадує всїх, котрим лежить на серци добро прав. церкви і руского народу в Буковинї.

Як ся заборона заболїла всїх австрийских москвофілів, бачимо хоч би з відзивів Parlamentär-а та „Галичанина.“ Parlamentär пише, що як би бл. п. митрополит Андрієвич міг дізнати ся о такій заборонї, яку видала тепер єго консистория, то в гробі перевернув би ся. Відтак каже, що не знає (?), хто то Купчанко, і накидає ся сильно, але звичайними своїми панросийскими арґументами на впр. архимандрита Чуперковича Статя виглядає так, як би була надіслана таки з Буковини.

„Галичанинъ“ подає тілько зміст згаданої куренди консисториї, і зазначивши, що куренда помогла, каже: „Ну, і правда: у страха великі очи...“ Сї слова можна лише розуміти так, що Купчанко налякав ся приїхати, а москвофільскі сьвященики налякали ся консисториї. Понюхавши письмо носом, они вже й відрекають ся прилюдно сатани і всїх дїл єго... Не бажали-б ми собі, щоб такі люди захотїли тепер пристати до нас. Нехай будутъ ревними сьвящениками та жадної партиї не поганять своїм безхарактерним поступованем.

Змiркувавши, що настали иньші часи для москвофілів на Буковинї, „Галичанинъ“ зі Львова взиває „Православную Буковину“ і „Буковиньскѣ Вѣдомости“, щоби покинули сварити ся між собою, а злучили ся в одну ґазету. Побачимо, може що з сеї ради й буде.

Перегляд полїтичний.

— З Відня доносять, що мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский не розішле звичайного при обнятю урядованя окружника до правительств заграничних, позаяк настала лиш зміна особи а не системи, а відтак і длятого, що незадовго буде мати нагоду в спільних делеґациях зазначити своє становище.

— Члени угорскої делеґациї прибувають до Відня зараз по Зелених Сьвятах. Делеґациї будуть приняті цїсарем в бурґу 8. або 9. червня. В кілька днів опісля імовірно 12. червня, зачнуть комісиї угорскої держави свої роботи. До 29. червня мабуть упораюгь ся делеґациї з своєю роботою. Справа нунция і Кальнокого буде порушена в дискусиї, бо національне сторонництво угорске наміряє інтерпелювати о те мінїстра Ґолуховского.

— Аґентия Стефанього доносить, що непорозумінє, викликане подорожию нунция Аліярдї'ого по Угорщинї, залагоджено устним довірочним порозумінєм з Апостольским престолом.

— Остаточний результат виборів до італїйского парляменту єсть такий: вибрано 326 прихильників правительства, 102 конституцийних опозиціоністів, 31 радикалів і 14 социялїстів. В 35 округах виборчих мають відбути ся тїснїйші вибори; сподівають ся, що з них вийде 19 прихильників правительства і 13 опозиціоністів.

— Стамбулову не видали пашпорту в заграницю, бо — як кажуть — суть докази єго вини. Стамбулов слабує на „diabetes“ і хотїв виїхати до Карльсбаду на лїченє. Префект полїциї наказав обіжником граничним урядам, щоби перешкодили виїздови Стамбулова в заграницю.

— Сербский король Александер принципіяльно відкинув предложенє радикалів, щоби справу фінансову злучити зі зміною полїтичної системи. — Король Мілян виступив з париского клюбу Cercle Royal, бо до него принято князя Алексея Кариджорджевича.

— З далекого Всходу надходять якісь дивні вісти, а коли-б були правдиві, то виходило би з них, що аж тепер зачинає ся там запутанина на добре. Так доносять з Шанґаю, що за згодою Хіни вступило войско росийске до Манджуриї, а з Льондона, Парижа і Копенгаґи наспіла вість, що Формоза оголосила ся незавписимою републикою, а дотеперішного єї ґубернатора Танґ-Чінґ-Сунґа вибрано єї президентом.

Дрібні вісти.

З унїверситету. Вчера мав др. Володимир Мількович свій габілїтацийний виклад перед черновецкою професорскою колеґією на темат: Відокремленє всходу Европи від запалу. Темат сам дуже цікавий, оброблене совістне і старанне. Колеґія професорів рішила др-ви Мільковичеви удїлити veniam legendi, з середно-вічної і нової істориї і предложити се рішенє мінїстерству до затвердженя. — Ректор черновецкого унїверситету др. Гандль виїхав до Ґрацу, щоби взяти участь у відданю нового унїверситетского будинку цїсарем. Тимчасово перебрав урядованє др. Смаль-Стоцкий.

Членами галицкої краєвої ради шкільної на час трирічний іменовані проф. Олександер Барвіньский і ґр. Войтїх Дїдушицкий на предложенє краєвого видїлу. Ґр. Войтїха Дїдушицкого предложив видїл краєвий на місце кн. Юрія Чарторийского, котрий уже не хотїв приняти того обовязку з причини послїдних пригод в краєвім соймі.

Ц. к. галицка краєва Рада шкільна оповіщує, що накладом ц. к. видавництва книжок шкільних вийшла вже з друку книжка п. з. „Методична граматика рускої мови для IV-ої кляси шкіл 5 і 6-клясових. Уложили В. Коцовский і І. Огоновский. Цїна оправленого в полотно примірника 30 кр. або 60 гелєрів. Ся книжка входить в ужите з початком шкільного року 1895-6 в IV-ій клясї народних шкіль з пляном 5 і 6-клясових шкіл.

Проф. Володимир Б. Антонович обходить завтра 25-лїтний ювилей працї на катедрі істориї в Київі. Він виховав цїле поколїнє істориків, єсть дїйстним або почетним членом многих товариств наукових, а також почетним членом товариств „Просьвіта“ і Наукового ім. Шевченка, З нагоди сею ювілею товариші і ученики проф. Антоновича хотять зложити фонд на стипендию або премію ім. В. Антоновича.

Преосьв. епископ Юл. Куїловский виїхав для поратованя здоровля 25. мая на довший побит до Ненадови. З початком серпня верне до Станїслава.

Парохію катедральну в Станїславові обняв з рамени капітули по смерти о. Шанковского пралат-кустос о. Ткачуник.

Нову церков в селї Бабичи, прилученім до парохії Соколівка в Косівщинї, поблагославив на Вознесенє о. В. Фациєвич.

З руху виборчого. „Дѣло“ знов перечить, що независимий комітет не злучив ся з вповнї независимим і воює словом „лож“ так, як би справдї не було найменьшої підстави здогадуватись, що між тими двома комітетами, або між независимим, народовским комітетом, а неплатними москвофілами, котрих „Дѣло“ сподїває ся зискати для своєї справи, не настало нїяке непорозуминє. Можемо запевнити наших читачів, що наші інформациї не по своему звичаю в основі ложні, як думає „Дѣло“, але що они щонайменче негірші від інформаций „Дѣла“. По своему звичаю „Дѣло“ може перечити всї наші вісти і уживати коршемних слів в інтересї своїх закулїсових справ, але ми по своему звичаю висше ставимо інтерес загальний від інтересів ґазет „Дѣла“ і „Буковини“ та висше від амбіций поодиноких осіб, що себе не люблять. Закулїсових справ своїх „Дѣло“ не виявить; але з того ще не виходить, щоби їх не було... В справі кандидатури п. Гурика одержуємо вість, що обєдинителї, не маючи виглядів перепертп свого кандидата д-ра Добряньского, згодили ся з независимими не ставити против п. Гурика иньшого кандидата; але удержує ся поголоска, що війт з Угринова, Винничук, також думає кандидувати.

Убийство. В Терешенах убив Дмитро Пфайфер служницю двірску Василену Шіпот. Єї знайшли зраня з розбитим черепом і ручником на шиї в подвірю. При сїй нагодї не завадитъ спімнути, що в Терешенах справдї півазиятскі порядки. Страшно й згадувати велике число убийств і грабежий в тїм селї; там треба би збільшити жандармерию, аби мешканцї не потребували що хвилї тремтїти о своє житє і майно.

Новий дім сестер Служебниць руских заводить парох Жужеля о. Селецкий в Циганах, де княгиня Сапіжина дарувала відповідне поміщенє уряджене і обіцяла удержанє для захоронки, веденої Служебницями. Три служебницї вже спровадили ся до Циган. Захоронки Служебниць то велике добродїйство для працюючої, біднїйшої сельскої людности. Они доглядають дїтий, коли родичі заняті по за домом, хоронять перед нещасними випадками, що так часто лучають ся між сельскими дїтьми, виховують дїтий і притримують їх при обрядї і народности рускій. Першу захоронку основано в Самолускївцях, де один ґазда дарував ґрунт і хату на захоронку під проводом Служебниць.

Девять разів пхнув ножем львівский візник Франц Якоб свого товариша Івана Свободу, з котрим посперечав ся на улици о якусь малозначну річ. Гадаючи, що убив Свободу, утїк Якоб до дому. Окровавленого Свободу відвезено на стацию ратунку, де обвязано єму рани, а відтак відставлено єго до шпиталя. Рани досить тяжкі і Свободї грозить небезпечність житя. Якоба арештувала полїция.

О станї засївів. Вся всхідня Галичина від Львова аж по лївий беріг Днїстра, з малими виїмками буде мати цїлковитий неврожай в житї і пшеницї. Луки і конюшинища не лїпше виглядають, бо они в добавок порпті мишами. Про засїви ярі ще тепер годї що сказати. Зерно сїяне пізно і кинене в землю суху, вижидає дожу та коби лиш в пору упав дощ і достатний, бо від того буде зависїти, чи зерно зійде і як зійде. Полоса на захід від Львова і Підгіре вправдї не виглядає так лихо як Подїлє, але також аж прагне дощу, по котрім все би ще поправило ся.

Др. Дамян Савчак, член видїлу краєвого і посол на Сойм з округа підгаєцкого, стане перед виборцями в Підгайцях в середу по Зелених сьвятах дня 5. червня с. р. і зложить справозданє з своєї посольскої дїяльности. Початок зборів о годинї 11-ій рано в новій сали ради повітової.

З „Просьвіти.“ На остатних 3 засїданях видїлу тор. „Просьвіти“ рішено між иньшим скликати загальний збір товариства для вибору нового видїлу в часї вимаганім статутом (т. є. в 1896-ім роцї); порішено в засадї застановитись над видавництвом премійних образків сьвятих для наших шкіл в спілцї з товариством сьв. Ап. Павла, до чого се товариство запрошує „Просьвіту“; дальше винаймлено фронтові комнати від ринку каменицї „Просьвіти“ товариству „Руска Бесїда“, почавши від 1. липця с. р. — А на засїданю з дня 21-го с. м. принято до відомости, що книжочка за місяць червень „Омелян Огоновский“, зладжена Ост. Макарушкою вже напечатана. — В дальші книжочки увійде праця Володимира Хлопецкого „Про годівлю товару“ і виярані твори Т. Шевченка („Кобзар“ часть II).

Звичайний загальний збір товариства Руских Женщин в Станїславові відбуває ся сегодня (30 н. ст. мая) в льокали „Банку звязкового“ (ул. Ґославского н-р 15). На сей збір видїл Вп. членів уклінно запрошує. Порядок дневний: 1. богослуженє в церкві о годинї 9-ий рано, 2. отворенє збору о 3-ій годинї пополудни, 3. справозданє з дїяльности видїлу, 4. справозданє касове, 5. справа основаня института дївочого і зміна статута, 6. вибір видїлу, 7. внесеня членів.

До ради надзираючої рускої каси задаткової в Бродах вибрані: головою декан о. Тур-

кевич з Поникви, заступником голови парох брідский о. Долиньский, секретарем о. Давидович, а до виділу: проф. ґімназиї о. Ярема, пп. Шуст і Садовий. До дирекциї увійшли: о. Дудик, проф. ґімн. Санат і адв. др. Должицкий. Синдиком товариства есть нотар Громницкий.

Руско-народний театр переїхав з днем 29-го с. м. з. Жидачева до Товмача і розпочинає з сегоднїшним днем цикль представлень.

Нова філія тов. „Просьвіта“ завязує ся в Борщеві заходами д-ра Дорундяка.

Посмертні вісти. В Кропивнику старім помер Кароль Дзикович, місцевий учитель, півець церковний і секретар громадский, аґент товариства „Днїстер“, по короткій недузї в 41-ім році свого житя. Покійник відзначав ся великою пильностию і трудолюбивостию, а своїм наскрізь чесним і благородним характером з'єднав собі любов і поважане всїх громадян.

Удала ся авантура. В анґлїйскім театрі в Лїнконсєр грали штуку „Робінзон Крузое“. Комік на сценї сьпівав куплети, котрих зміст висьмівував полїцию. Тодї встав офіцер полїциї в перших рядах і заборонив дальше сьпівати. Настав страшний галас. Публика домагала ся сьпіву, а коли комік справдї зачав дальше сьпівати, вискочив офіцер полїциї на сцену і арештував его. Коли они вийшли за кулїси, публика стала кричати, свистати і т. д. Тодї являє ся той комік з офіцером полїциї на сценї, просить о спокій і здіймає офіцерови перуку з голови — показало ся, що то не був офіцер полїциї, а другий любимець публики. — Будь-що-будь, а таке можливе лише в театрах анґлїйских.

Річне засїданє нїмецкого Schulverein-у відбуло ся дня 22. с. м. у Віднн. З справозданя показує ся, що доходів було 274.933 зр., отже о 10.000 зр. меньше як попередного року. Сконстатовано хвилевий застій, причиною котрого має бути байдужність членів того-ж товариства, а рухливійша дїяльність подібних славяньских товариств.

Нинї концерт в городї Ґебля.

ТЕЛЄҐРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 29. мая. Секцийний шеф в в міністерстві справ заграничних бар. Фальке помер о півночи в наслїдок удару серцевого.

Лїнц, 29 мая. Сюди приїхав цїсар з архикнязем Каролем Людвиком, щоби торжественно отворити музей штуки і уміетностий.

Лїнц. 29. мая. В відповідь на промову дякував цїсар за заявлене вірної пiдданности льояльного населеня. На промову ґр. Кінбурґа відповів цїсар, що радо приняв запрошене на отворенє музея, котрий тепер буде поміщений в відповідних салях. Се нехай докаже, що може вдїяти патріотична праця, любов до свого красного краю, щирий труд для штуки і уміетности через жертволюбне співдїланє. Вкінци заявив цїсар своє признанє для всїх, котрі при сїм дїлї успішно працювали.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦИЇ.

Дописувателеви в Лужанах. З Вашого письма не можемо добре розпізнати о що Вам іде. Треба докладнїйше описати.

Наш у Львові. Скандали у рускій громадї тамошній нам знані; але опис їх не годить ся подавати до прилюдної відомости. І без того виволїчуть їх на верх наші вороги. Громада інтелїґенциї, що має давати провід цїлій Руси, не так повинна виглядати...

Ю. в Те. Просимо зараз реклямувати числа, а ми розвідаємось на почтї, чому они не доходять або спізняють ся.

Видає і за редакцию відповідає Осип Маковей.

З друкарнї Г. Чоппа.